Pracovný list – literatúra – 1.A – Krátka epická próza

<u>Epika</u> – jeden z troch literárnych druhov, zakladá sa na deji, rozprávaní príbehu, udalostí v časovom slede, môže mať veršovanú a neveršovanú podobu.

<u>Próza</u> – neviazaná reč, literárny druh podľa jazykovej formy, voľne plynúca _reč, neviazaná zákonmi rytmu ani inými vlastnosťami básnického prejavu. **Próza je usporiadaná do riadkov, odsekov a kapitol.**

<u>Poviedka</u> – epický žáner, malý až stredný rozsah, spracúva jednu udalosť, má len jednu zápletku, rozsahom väčšie žánre od poviedky sú novela, román. Poviedka má vyhranené postavy, charaktery sa významne nemenia. V rámci deja plní významnú úlohu rozprávač. Neraz podáva príbeh v 1. osobe – ja forma.

<u>Vonkajšia kompozícia (v próze)</u> – <u>kapitoly</u> – **jednotky výstavby textu**, neoznačujú sa číslami, názvom alebo sa neoznačujú; <u>diely</u> – väčší samostatný celok – **dilógia/trilógia...**

<u>Vnútorná kompozícia (v próze)</u> – expozícia (úvod), kolízia (zápletka), kríza (vyvrcholenie), peripetia (obrat v deji), rozuzlenie (záver);

<u>Literárna postava</u> – postava, ktorá vystupuje v literárnom diele, reálna postava – historická postava, fiktívna postava – autor si ju vytvorí sám;

1. Sylabotonický veršový systém

- z grec. sylabe = slabika tonos = prízvuk
- veršový systém s ustáleným počtom slabík a rovnakým umiestnením prízvukov vo veršoch.
- stopy tu podľa istých pravidiel tvoria **prízvučné (-)** a **neprízvučné (U)** slabiky

jamb (U-)

trochej (-U)

daktyl (-UU) prízvuk na prvej slabike, jednoslabičné slová sú neprízvučné.

2. Sylabický veršový systém: je veršový systém, ktorý je založený na rovnakom počte slabík vo verši.

Jeho znaky sú:

- 1. izosylabizmus (rovnoslabičnosť, gréc. syllabe = slabika) opakovanie veršov s rovnakým počtom slabík
- 2. výskyt združeného rýmu

vo verši.

- **3. intonačná prestávka v strede verša (dieréza** veršový predel), ktorá ho intonačne rozdeľuje na dve časti dva polverše,
- 4. **rytmicko-syntaktický paralelizmus** jeden verš jedna myšlienka
- 3. Vnútorná kompozícia v próze: téma/dej, postavy, prostredie
- 4. Vonkajšia kompozícia v próze: veta, odsek, text, kapitola, diel; + nadpis
- 5. Lit. druhy: Lyrika, Epika, Dráma
- 6. lit. formy: POÉZIA viazaná reč písaná vo veršoch

PRÓZA – neviazaná reč

DRÁMA – dialogizovaná reč

- <u>7. Poviedka</u>: je epický **žáner krátkeho rozsahu**. Hlavnými rysmi sú **jednoduchý dej** a **nemennosť charakteru** hlavnej postavy.
- <u>8. Rovina deja</u> => dej sa vyvíja vďaka konfliktu, ktorý má niekoľko fáz je to text ktorý dokážeme prečítat.
- 1) Expozícia: úvod, oboznámenie s prostredím, dejom
- 2) Kolízia: zápletka, zauzlenie deja,
- 3) Kríza: konflikt, stupňovanie, vyvrcholenie,
- 4) Peripetia: obrat, nečakané, spomalenie
- 5) Katastrofa: záver, riešenie konfliktu
- 9. psychologická novela: stredný epický žáner, rozsahom medzi poviedkou a románom
- 2 a viac dejových linií, príbeh je jednoduchý ale s vnútorným napätím, nečakaný prekvapivý dej, postavy prichádzajú do deja vyformovane- psychologická novela- zameriava sa na vnútro postáv.
- 10. Lyrika: lit. Druh, ktorý vyjadruje pojmy, nálady, myšlienky autora
- 11. lit. Postava: vystupujúca v literárnom diele. Nachádzame ju v epických a dramatických dielach.
- 12. Poézia: lit druh, ktorý charakterizuje verš, strofa, rým, rytmus
- 13. Próza- je písaná formou textu, nemá rým ani rytmus. Je to voľne písaná neviazaná reč
- 14. Rovina významu: čo chce autor povedať, autorovo posolstvo.
- **15. Dráma:** Literárny druh, kt. **má dialogickú podobu**, dej prebieha pred očami divákov, herci reprezentujú charakter divadelných postáv konaním i prehovorom (monológ, dialóg).
- <u>16. Krásna literatúra:</u> je súborné **označenie pre <u>beletriu</u> a <u>poéziu</u>** . Na rozdiel **od <u>odbornej</u> a <u>populárno-náučnej</u> literatúry sa zaoberá <u>abstraktnými</u> , niekedy aj vymyslenými pojmy.**
- 17. Rým- zvuková zhoda na konci verša 1. Striedavý ABAB 2. Združený AABB 3. Obkročný ABBA
 4. Prerývaný ABCB
- 18. umelecká literatúra: krásna baletria môže vychádzať z reality, základom je fikcia plní estetickú funkciu
- J.G. Tajovský- Maco Mlieč: druh- EPIKA, žáner- POVIEDKA, forma- próza
- H. Gavlovič- Valaská škola: druh- LYRIKA, žáner- BÁSNICKÁ SKLADBA, forma- poézia
- B. S. Timravá- Ťapákovci: druh- EPIKA, žáner- PSYCHOLOGICKÁ NOVELA, forma- próza
- P.O. Hviezdoslav- Krvavé sonety: druh- LYRIKA, žáner- LYRICKÁ SKLADBA, forma- poézia

Jánošík- kladný, ľud. Hrdina/ Iľa kráľovná- záporná postava, fiktívna

- 1. Keď báčik z Chochoľova umrie: Autor chcel podľa mňa čitateľa upozorniť, že klamstvo sa nevypláca. Chcel aby si uvedomil, že všetko ma svoje následky. A, že sa mám to všetko vráti.
- a) ligotavé chvíle –epitetón
- b) ohník zdrobenina
- c) Za čím sa v diaľky rozletela? -básnická/ rečnícka otázka
- d) láska silná ako puto prirovnanie
- e) letí, letí... epizeuxa
- f) Dunaj/Tatry symbolizmus
- g) hrajú sa vlny perzonifikácia

lit. forma - poézia pretože je tam viazaná reč, strofa, verše, rýmy

lit. druh - epika, má dej

lit. forma - próza, pretože je tam neviazaná reč

lit. druh - epika, má dej príbeh

Veľká epická próza – román

<u>Próza</u> – literárny druh podľa jazykovej formy (neviazaná reč – súvislý text písaný v riadkoch za sebou – odseky – kapitoly – diely);

Epika – literárny druh podľa základného delenia – dejovosť, príbehovosť;

<u>Veľká</u> epická próza – ide o rozsahom veľké diela, reprezentantom tejto prózy je ROMÁN;

 \prod

Veľký epický žáner, najrozšírenejší žáner súčasnej prózy, prestížny žáner (čo sa týka obsahu, rozsahu, kompozičných a štylistických prostriedkov), dej je zložitý, postáv je veľa (hlavné a vedľajšie), vzťahy medzi nimi sú zložité, postavy sa počas deja vyvíjajú...

Druhy románu:

a) podľa povahy deja: – reálne možný – skutočný príbeh, hoci ho vymyslel autor, nepresahuje hranicu reality(realistický...)

b) podľa času deja: – minulosť – historický

- súčasnosť - súčasný

budúci – utopický

c) podľa obsahu: rodinný, sociálny, životopisný, dedinský, detektívny,

dobrodružný, dievčenský, autobiografický, psychologický...

POSTAVY: a) fiktívna – vymyslená, vytvára ju autor

- b) reálna historická s skutočnosti existovala (kráľ...)
 - a) hlavná zohráva v diele hlavnú úlohu, týka sa jej hlavná dejová línia, môže byť jedna alebo aj viac
 - b) vedľajšia zohráva vedľajšiu úlohu, nie je vykreslená podrobne, v príbehu sa vyskytuje len občas, je súčasťou vedľajšej dejovej línie

Vonkajšia kompozícia románu:

- kapitola (očíslovaná/názov/ očíslovaná aj s názvom/neoznačená)
- diel (dilógia, trilógia, tetralógia, pentalógia...), každý diel je samostatný príbeh,

čitateľ môže/nemusí pokračovať v čítaní ďalšieho dielu;

Vnútorná kompozícia (klasického) románu:

- 1. expozícia, úvod
- 2. kolízia, zápletka
- 3. kríza, vyvrcholenie
- 4. peripetia, obrat v deji
- 5. rozuzlenie, záver

Súčasný román nedodržuje presnú kompozíciu, určite v ňom však nájdeme konflikty, nastolenie problému, riešenie.

Pásmo rozprávača, typy rozprávača

- <u>autorský</u> vševediaci, rozvíja príbeh, opisuje, komentuje, uvádza reč postáv, zobrazuje prostredie. Pozerá na všetky postavy s nadhľadom, vidí svoje postavy zvonka aj zvnútra, vyostruje konflikty medzi postavami. Rozprávanie je v 3. os. sg.
- personálny (klasický) subjektívny, tiež vševediaci, ale zvyčajne sa sústreďuje len na jednu postavu, ktorá sa vyvíja v priebehu deja. Rozprávanie je v 3. os. sg.
- priamy úlohu rozprávača prevezme jedna z postáv diela. Často prerozpráva príbeh v 1. os. sg., akoby ho on sám zažil = ja-rozprávanie. V tomto rozprávaní sonduje vnútro postavy teda seba, dej je spomaľovaný opismi a úvahami.
- oko kamery zachytáva vonkajšie znaky, črty, činy postáv; o vnútornom svete postáv vieme len z ich konania. Chýba tu vnútorný monológ, v ktorom sa prejavuje psychika postavy, nevieme, čo sa deje v duši postavy, čo si o udalosti myslí, postava si v duchu nič nehovorí.
- nespoľahlivý rozprávač
 Je to rozprávač v literatúre, divadle či filme, ktorého dôveryhodnosť
 a uhol pohľadu bol vážne narušený. Je to falošný rozprávač.